

[Freddy Madsen]

plads bliver enige om, at de ikke længere vil sælge deres arbejdskraft til den pris, som arbejdsgiveren byder, og siger deres arbejde op, så bliver de slæbt i arbejdsretten og bliver dømt. Det er vilkårene, og det er det, man taler så stærkt om som et demokrati.

Nej, det, der må ske, er, at samfundet må ændres. Men det, der er afgørende, er også at spørge; hvordan får vi denne ændring? Lad det stå helt klart, at for kommunisterne er det afgørende, at det skal være folkeflertallet, der skal beslutte, og som også aktivt skal ønske, at disse samfundsforanstaltninger skal foregå. Det, det derfor drejer sig om for arbejderklassen, det, der er det centrale i denne kamp, er at mobilisere dette folkeflertal omkring sig. Men det er ikke noget, der kommer ud af den blå luft. Det er heller ikke noget, der kommer af taler fra denne talerstol. Det vokser også med de erfaringer, som allerede Marx var opmærksom på, ud af de daglige bevægelser og de daglige kampe. Kun i dem kan arbejderklassen og befolkningen blive bevidst om deres stilling og derigennem også blive i stand til at foretage, som Marx siger, de større bevægelser, der skal til for at lave forandringer.

Samfundet har ændret sig, også siden Marx gav sine analyser. Det, vi oplever nu, er, at det er monopolerne, der fremfor alt dirigerer. Vi kan jo bare tage som et enkelt eksempel, som også har været nævnt her, spørgsmålet om Dansk Undergrunds Consortium, spørgsmålet om energikilderne og alt det dér. Det fortæller noget om, hvem det er, der regerer efterhånden. Det, der er sket med disse monopoler, er, at de også i stigende grad inddrager statsmagten til brug for den politik, som de ønsker at føre. De kan diktere staten, som i gasoverenskomsten, deres betingelser. Det er også dem, der står bag, når regeringen måske nu om kort tid dikterer arbejdere, funktionærer og tjenestemænd de forhold, som de skal arbejde under i den kommende periode.

Det er derfor først og fremmest et spørgsmål om opgør med monopolerne, der er det nære mål, også for vores bestræbelser. Det drejer sig om på alle mulige områder, i kampen på arbejdspladserne, i boligkvartererne og alle andre steder, at udvikle bevægelserne, men også at give dem perspektiv; få dem til at flyde sammen i et opgør, der ikke standser ved kapitalens porte, som kræver, at vi skal

overtage bankerne, som kræver, at vi skal nationalisere andre af de store monopoler, at vi skal foretage de indgreb, som alene vil være i stand til at sikre arbejderklassen og befolkningen en videre og en afgørende indflydelse. Det er efter vores opfattelse ad den vej, vi må gå for at lave samfundet om.

Jeg vil godt sige i den forbindelse til slut til hr. Kjeld Olesen, at jeg tror, han taler mod bedre vidende, når han sådan rask væk banker det, han kalder for venstrefløjspartierne i denne sal, sammen og siger, at vi har laksko på – det har jeg nu ikke rigtig bemærket, heller ikke i overført betydning – at vi ikke deltager i den kamp, som skal til, også i det daglige, for at forbedre arbejderklassens stilling. Det ved han jo godt ikke passer. Han ved godt, at vi på arbejdspladser og i fagforeninger, også sammen med socialdemokratiske kolleger, i et ærligt og loyalt arbejde kæmper for at forbedre arbejderne's kår.

Han ved også, at der på andre områder kan arbejdes sammen med kommunisterne. I Århus, den by, jeg kommer fra, er det måske ikke hr. Kjeld Olesen ubekendt, at der efter byrådsvalget mellem socialdemokratiet, SF, de radikale og kommunisterne blev lavet en 21 punkts aftale, og at der i fortsættelse af det er lavet et budgetforlig. Vi vil gerne være med til den slags, hvis det er noget, der fører fremad, og det er noget, der fører fremad, det dér. Nej, svagheden ligger i, at hr. Kjeld Olesen og den øvrige socialdemokratiske top ikke vil se de muligheder, der ligger, hvis vi i fællesskab, først og fremmest gennem udnyttelsen af arbejderklassens stærke kamporganisationer, virkelig sætter ind på at få en anden politik i dette land, få de dybtgående forandringer, som hr. Kjeld Olesen siger han er tilhænger af, men som man altså foreløbig ikke gør noget for at få realiseret. Det, der er sagen i den forbindelse, er jo, at det ikke er os, der har lakskoene på, men at det er nogle andre, der igen og igen går til bal i den borgerlige.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 12.05